

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

Nr. 203.876 van 11 mei 2010

A. 193.371/VI-18.322

In zake: **DAOU Robert,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Claude BECK, advocaat,
rue du Ry Ternel 14
1421 Eigenbrakel,

tegen:

het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering,
afgekort als RIZIV.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 13 juli 2009 ingediende verzoekschrift, waarbij Robert DAOU de vernietiging in cassatie vordert van de "beslissing van de kamer van beroep ingesteld bij de dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (rolnummer: 01/05) van 8 juni 2009";

Gelet op beschikking nr. 4827 van 11 augustus 2009, waarbij het cassatieberoep gedeeltelijk toelaatbaar wordt verklaard;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer DELVAX, auditeur bij de Raad van State, opgemaakt op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 25 maart 2010, waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 28 april 2010;

Gelet op de kennisgeving van de beschikking en het verslag aan de partijen;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Claude BECK, advocaat, die voor verzoeker verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer DELVAX, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep:

1. Verzoeker is tandarts.

Hij oefende zijn beroep uit in Nijvel.

In de loop van het jaar 1999 hebben verscheidene patiënten hem meegedeeld dat de diensten van de verwerende partij met betrekking tot hem controles uitvoerden.

2. Op 12 augustus 1999 heeft verzoeker bij de Raad van State een vordering ingesteld tot schorsing van de tenuitvoerlegging "van de beslissing of beslissingen van het RIZIV waarbij dat instituut de onderscheiden ziekenfondsen beveelt bij de patiënten van de verzoekers een onderzoek in te stellen om de overeenstemming met de werkelijkheid na te gaan van de getuigschriften van de tandartsen Robert DAOU en/of Georges AWAD CARLA en/of Long-Thi NGUYEN en/of Sylvie MERCIER, getuigschriften naar luid waarvan de patiënten in kwestie zich op het ogenblik van de gebitsverzorging in financiële nood bevonden", alsook van "alle handelingen die door de Landsbond van de Onafhankelijke Ziekenfondsen, de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten, de Landsbond van de Neutrale Ziekenfondsen en de Landsbond van Socialistische Mutualiteiten zijn gesteld in het

kader van het onderzoek dat ze hebben ingesteld naar aanleiding van het bevel gegeven door de eerste verwerende partij (RIZIV)".

Dat beroep is verworpen bij arrest nr. 82.180 van 3 september 1999.

3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat vaststellingen van in 1998 en 1999 gepleegde inbreuken op 31 mei 2000 en 18 oktober 2000 toegezonden zijn aan verzoeker en aan het kantoor van zijn raadsman op 5 december 2000.

4. Op 23 juni 2000 en 20 december 2000 hebben de raadslieden van verzoeker aan de verwerende partij brieven gezonden waarin zij haar inlichten over de redenen waarom hij de aan zijn adres gemaakte grieven betwist.

5. Op 18 oktober 2000 heeft verzoeker aan de verwerende partij een brief gezonden waarin hij haar meedeelde dat hij niet op Belgisch grondgebied verbleef en aangaf dat al zijn post aan zijn raadsman diende te worden gericht.

6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op 1 augustus 2003 naar het oude adres van verzoeker een brief gestuurd heeft waarin van hem verlangd wordt dat hij zich schriftelijk verantwoordt.

Er wordt niet betwist dat verzoeker die brief niet ontvangen heeft.

7. Op 2 april 2004 heeft de verwerende partij naar het oude adres van verzoeker een brief gestuurd waarin ze hem meedeelde dat hij over de mogelijkheid beschikte uitleg te verschaffen omtrent vaststellingen die ten aanzien van hem gedaan waren.

Er wordt niet betwist dat verzoeker die brief niet ontvangen heeft.

8. Op 29 oktober 2004 heeft het comité van de dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle besloten dat hetgeen verzoeker ten laste was gelegd, bewezen was, namelijk "het ondertekenen en afgeven van getuigschriften van verstrekte zorg waarbij niet gedane verstrekkingen ten laste worden gebracht van de verzekering in de derdebetalersregeling", voor verscheidene soorten verstrekkingen, en "het ondertekenen en afgeven van getuigschriften van verstrekte zorg waarbij verstrekkingen ten laste van de verzekering in de derdebetalersregeling worden gebracht onder een ander codenummer dan datgene dat gebruikt had kunnen

worden, wat voor de verzekering kosten meebrengt", voor verscheidene soorten verstrekkingen.

Verzoeker is veroordeeld tot het terugbetalen van de waarde van de verstrekkingen die hijzelf, mevrouw AWAD en de heer NGUYEN hebben geboden.

Die beslissing is bij een brief van 27 januari 2005 naar het nieuwe adres van verzoeker gestuurd.

9. Op 22 februari 2005 heeft verzoeker tegen die beslissing beroep ingesteld bij de kamer van beroep, ingesteld bij de dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle.

In het kader van die procedure zijn conclusies uitgewisseld.

10. Op 8 juni 2009 heeft de kamer van beroep, ingesteld bij de dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering, de volgende beslissing genomen:

" [...]

Gelet op de processtukken bij het sluiten van de debatten en inzonderheid op:

- de beslissing d.d. 29 oktober 2004 van het comité van de dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle, waarvan op 27 januari 2005 kennis is gegeven;
- het beroepschrift dat op 25 februari 2005 op het secretariaat is binnengekomen;
- de conclusie voor de appellerende partij, die op 4 december 2008 op datzelfde secretariaat is binnengekomen;
- de conclusie en de aanvullende conclusie voor de geïntimeerde partij, die respectievelijk op 4 augustus 2006 en 8 januari 2009 op diezelfde griffie zijn binnengekomen;

Gelet op de brieven die op 27 maart 2009 aan de partijen zijn toegezonden en waarbij ze worden opgeroepen voor de terechtzitting van 14 mei 2009;

Gehoord de uiteenzetting van de middelen door de partijen op de terechtzitting van 14 mei 2009.

I. De ontvankelijkheid

Aangezien van de beroepen beslissing op 27 januari 2005 kennis is gegeven, is het hoger beroep dat op 24 februari 2005 in regelmatige vorm en binnen de wettelijke termijn is ingesteld, ontvankelijk.

II. De feiten en de procedure

De heer DAOU oefent het beroep van tandarts uit en was gedelegeerd bestuurder van de nv BEAUTI SMILE, waarvan het doel de uitoefening van het beroep van tandarts was en van al hetgeen daarmee verband kon houden. In die praktijk werkte hij samen met andere zelfstandige tandartsen, die een deel van hun honoraria door stortten aan de vennootschap. De vennootschap BEAUTI SMILE is op 29 juni 2000 verkocht.

Binnen die vennootschap werd de derdebetalersregeling bijna systematisch voor alle verstrekkingen toegepast, waarbij gewag gemaakt werd van "financiële nood".

Na afloop van het onderzoek gevoerd door de dienst voor Geneeskundige Controle zijn twee tenlasteleggingen bewezen geacht, namelijk:

- het ondertekenen en afgeven van getuigschriften van verstrekte zorg waarbij niet gedane verstrekkingen ten laste worden gebracht van de verzekering in de derdebetalersregeling;
- het ondertekenen en afgeven van getuigschriften van verstrekte zorg waarbij prestaties ten laste van de verzekering in de derdebetalersregeling worden gebracht onder een ander codenummer dan datgene dat gebruikt had kunnen worden, wat voor de verzekering kosten meebrengt.

De ten onrechte uitbetaalde bedragen belopen 9.128,36 euro.

In zijn beslissing van 29 oktober 2004 heeft het Comité van de dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle geoordeeld dat de tenlasteleggingen bewezen waren en heeft het inzonderheid de heer DAOU veroordeeld tot het terugbetalen van de waarde van de verstrekkingen waarvoor ten onrechte bedragen zijn geïnd ten laste van de verzekering voor geneeskundige verzorging en die hijzelf heeft geboden, namelijk 9.128,36 euro. Tegen die beslissing is hoger beroep ingesteld.

III. Standpunt van de partijen

Voor de kamer van beroep heeft de heer DAOU aangevoerd:

- dat het Comité geen geldboete meer kon opleggen en dan ook de ten onrechte uitbetaalde bedragen voor verstrekkingen niet kon terugvorderen,
- dat hij niet op regelmatige wijze opgeroepen is om voor het Comité te verschijnen en zijn verdediging niet op geldige wijze heeft kunnen voeren,
- dat de redelijke termijn overschreden is,
- dat hij zijn rechten van verdediging niet meer op regelmatige wijze kan doen gelden,
- dat dit proces niet eerlijk is,
- dat de verstrekkingen wel degelijk verricht zijn,
- dat extrapolatie niet toegestaan is,

Het RIZIV betoogt:

- dat het Comité de terugvordering van de ten onrechte uitbetaalde bedragen kon bevelen,
- dat de heer DAOU verantwoordelijk is voor het feit dat hij zijn rechten van verdediging niet heeft kunnen doen gelden,
- dat de redelijke termijn niet eerder ingaat dan wanneer iemand ertoe gehouden is maatregelen te treffen voor zijn verdediging en dat de redelijke termijn in casu niet overschreden is,
- dat de tenlasteleggingen bewezen zijn.

IV. Bespreking

De rechten van verdediging

Het is juist dat de heer DAOU de diensten van het RIZIV bij een brief van 18 oktober 2000 verzocht had om alle post aan het kantoor van zijn raadslieden te richten. Desondanks is de heer DAOU bij een brief die naar zijn oude adres gestuurd is, verzocht om aan te geven of hij door twee auditeurs gehoord wenste te worden om zijn opmerkingen en argumenten naar voren te brengen. De heer DAOU heeft die brief niet ontvangen en heeft niet kunnen verzoeken om gehoord te worden. Hij heeft zijn middelen, zijn argumenten en zijn uitleg dan ook niet naar voren kunnen brengen. De beide auditeurs hebben bij het Comité uiteraard geen verslag kunnen uitbrengen over de eventuele uitleg die de heer DAOU gegeven had kunnen hebben. Doordat de rechten van verdediging niet in acht genomen zijn, volgt daaruit dat de beslissing van het Comité van de dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle vernietigd moet worden.

Dat de procedure in een eerdere fase niet correct gevolgd is en dat de rechten van verdediging niet in acht zijn genomen wat de procedure betreft die tot de beroepen beslissing geleid heeft, belet deze kamer van beroep geenszins om deze zaak te onderzoeken. Het is trouwens onjuist te stellen dat de heer DAOU van een instantie is beroofd, aangezien zijn zaak beoordeeld is door het Comité, zij het op onregelmatige wijze, en de heer DAOU op geldige wijze tegen de beslissing van dat Comité beroep heeft kunnen instellen. Ten slotte is het Comité, zoals het RIZIV terecht benadrukt, geen administratief rechtscollege maar een orgaan van actief bestuur.

De redelijke termijn

1. De redelijke termijn gaat in wanneer iemand ertoe gehouden is maatregelen te treffen om zich te verdedigen tegen de hem ten laste gelegde feiten.

In casu zijn de bevindingen van strafbare feiten die in 1998 en 1999 begaan zijn, op 31 mei 2000 en 18 oktober 2000 aan de heer DAOU toegezonden. Niet eerder dan op 1 augustus 2003 is aan de heer DAOU gevraagd schriftelijk uitleg te verschaffen en pas op 2 april 2004 is de heer DAOU verzocht te kennen te geven of hij door twee auditeurs gehoord wenste te worden. Hierbij dient eveneens te worden opgemerkt dat die brieven niet gericht werden aan de advocaat van de heer DAOU, hoewel dat gevraagd was, maar naar zijn oude adres.

Het Comité heeft op 29 oktober 2004 zijn beslissing genomen, waarvan op 27 januari 2005 kennis is gegeven en waartegen de heer DAOU op 25 februari 2005 beroep heeft ingesteld. Het RIZIV heeft op 4 augustus 2006 zijn conclusie ingediend en de heer DAOU heeft op 4 december 2008 hetzelfde

gedaan. Bij brief van 27 maart 2009 is meegedeeld dat de zaak voorkwam op de terechtzitting van de kamer van beroep.

Dat er tijdens de procedure zo veel tijd verstreken is tussen mei of oktober 2000, toen de strafbare feiten vastgesteld zijn, of 1 augustus 2003 en de terechtzitting van de kamer van beroep, kan weliswaar verklaard worden door opeenvolgende wijzigingen van de wetgeving. Dat neemt evenwel niet weg dat die termijn onredelijk is, ook al is dat niet te wijten aan de houding van het RIZIV of van de heer DAOU.

2. De heer DAOU betoogt dat de feiten van zo lang geleden dateren dat hij zich niet meer op geldige wijze kan verdedigen, aangezien sommige archieven vernietigd zijn en bepaalde dossiers niet meer kunnen worden ingekeken.

Het overschrijden van de redelijke termijn zal alleen in aanmerking genomen worden als de heer DAOU door het verstrijken van de tijd niet meer de gelegenheid heeft om zijn rechten van verdediging te doen gelden wat de werkelijkheid van de ten laste gelegde feiten betreft.

De kamer van beroep wijst er in dit verband op dat de heer DAOU zijn tandartspraktijk heeft overgedragen op 29 juni 2000, toen het onderzoek aan de gang was en hij reeds een bevinding van strafbaar feit had ontvangen. De heer DAOU wist heel goed dat het door de dienst gevoerde onderzoek tot strafvervolgning dreigde te leiden, aangezien hij getracht heeft om aan het onderzoek dat door het RIZIV werd gevoerd een einde te maken door zich tot de Raad van State te richten, in welke procedure hij overigens in het ongelijk is gesteld. De heer DAOU diende dan ook te weten dat hij geen afstand mocht doen van gegevens waarmee hij zijn verdediging kon opbouwen.

Deze kamer wijst er eveneens op dat de heer DAOU nalaat aan te geven welke gegevens of documenten hij juist niet meer kan overleggen ten gevolge van het verstrijken van de tijd. Hij geeft geenszins aan van welke documenten hij afstand heeft gedaan en sedert wanneer hij daarover niet meer kan beschikken.

Deze kamer is van oordeel dat in deze zaak het overschrijden van de redelijke termijn geen beletsel heeft kunnen opleveren voor de uitoefening van de rechten van verdediging door de heer DAOU en dat deze kamer zich over de werkelijkheid van de ten laste gelegde feiten kan uitspreken.

3. De kamer van beroep wijst er voorts op dat alleen de terugbetaling wordt gevorderd van de bedragen voor de verzorging waarvoor getuigschriften zijn afgegeven maar die niet verstrekt is, alsook de terugbetaling van de bedragen voor verzorging waarvoor geen correcte getuigschriften zijn afgegeven in het licht van de nomenclatuur. Er wordt geen enkele geldboete of andere maatregel van repressieve aard gevorderd.

De echtheid van de ten laste gelegde feiten

1. De kamer van beroep wijst erop dat, na een aandachtig onderzoek van het gebit van de patiënten en een hoorgesprek met hen, op basis van de getuigschriften van verstrekte verzorging aan de ten laste gelegde feiten een straf verbonden is. De onderzoeken zijn nauwgezet gevoerd en de twijfelgevallen zijn niet als ten laste gelegd feit opgetekend.

De kamer van beroep wijst erop dat er geen grond bestaat om te twijfelen aan de bekwaamheid van de artsen-inspecteurs, die de patiënten onderzocht hebben en genoteerd hebben welke verzorging verstrekt is. De nauwgezette vaststellingen van de artsen worden bovendien grotendeels bevestigd door de patiënten wat de verstrekte verzorging betreft.

2. De kamer merkt eveneens op dat tijdens het onderzoek gebleken is dat alle gingivectomieën waarvoor een getuigschrift afgegeven is niet uitgevoerd zijn, gelet op het hoorgesprek met de patiënten. De heer DAOU komt er niet toe aan te tonen dat ook maar één gingivectomie uitgevoerd is waarvoor een getuigschrift is afgegeven, tijdens de volledige periode waarin de strafbare feiten gepleegd zijn. Gelet op dit gegeven is extrapolatie toegestaan voor alle gingivectomieën waarvoor een getuigschrift afgegeven is tijdens de periode waarin de strafbare feiten gepleegd zijn.

De heer DAOU brengt geen enkel gegeven, stuk of getuigenis aan op basis waarvan de vaststellingen van de artsen-inspecteurs in twijfel kunnen worden getrokken en die zijn uitlatingen en tegenwerpingen bevestigen.

Deze kamer acht de ten laste gelegde feiten bewezen.

De terugvordering

Dat het Comité krachtens de destijds toepasselijke wetgeving geen geldboete kon opleggen wegens de regels inzake verjaring, is juist. De terugvordering is niet het gevolg van het opleggen van een geldboete, maar wel een gevolg van een ten laste gelegd feit dat bewezen is. De vordering tot terugvordering van de waarde der ten laste van de verzekering voor geneeskundige verzorging ten onrechte verrichte verstrekkingen verjaart twee jaar na de definitieve beslissing van het Comité of de kamer van beroep. Zowel het Comité als de Kamer zijn dus wel degelijk bevoegd om vast te stellen of de ten laste gelegde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan en om de heer DAOU te veroordelen tot het terugbetalen van de waarde van het ten onrechte betaalde bedrag krachtens artikel 174, 1/, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994, ook al kon door het verstrijken van de tijd geen geldboete meer worden opgelegd.

De terugvordering dient te worden bevestigd voor zover ze alleen betrekking heeft op de getuigschriften voor verzorging verstrekt door de heer DAOU.

Om deze redenen,

Neemt de Kamer van beroep ingesteld bij de dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van het RIZIV de volgende beslissing:

[...]

Het beroep wordt ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond verklaard.

De beroepen beslissing wordt bevestigd met dien verstande dat de terugvordering alleen betrekking mag hebben op een bedrag van 9.128,36 euro. [...]"

Verzoeker geeft te kennen dat van die beslissing, die de bestreden handeling vormt, aan hem kennis is gegeven bij een brief van 15 juni 2009, die op 17 juni 2009 bij hem thuis is aangeboden;

Overwegende dat het beroep bij beschikking 4827 van 11 augustus 2009 toelaatbaar is verklaard wat betreft de eerste drie onderdelen van het eerste middel, dat verzoeker ontleent aan "schending van artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden,

waarin het recht van eenieder op een eerlijk proces verankerd is"; dat verzoeker in een eerste onderdeel daarvan, waaraan hij het opschrift "De rechten van verdediging" geeft, tegen de kamer van beroep inbrengt dat ze besloten heeft dat de procedure in een eerdere fase niet correct gevolgd was, dat de rechten van verdediging niet in acht waren genomen voor het comité van de dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle en dat, doordat de rechten van verdediging geschonden waren, de beslissing van het voornoemde Comité vernietigd moest worden, maar tegelijk aanvaard heeft dat zijn zaak onderzocht mocht worden; dat hij stelt dat hij de rechten die hij voor dat comité geniet "krachtens artikel 141 van de gecoördineerde wetten op ZIV" [wellicht te lezen als: de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994] niet heeft kunnen uitoefenen doordat hij niet op regelmatige wijze opgeroepen is en niet gehoord is kunnen worden, dat hij de verwerende partij uitdrukkelijk te kennen had gegeven dat alle post aan het kantoor van zijn raadslieden mocht worden gericht, dat de oproepingsbrieven evenwel naar zijn oude adres gestuurd zijn, dat om hem niet van een instantie te beroven die schending in hoger beroep niet rechtgezet is kunnen worden, dat de kamer van beroep diende vast te stellen dat de procedure bij het controlecomité niet regelmatig was verlopen en de beslissing van dat comité diende te vernietigen, wat ook gebeurd is, maar dat die kamer eveneens diende te oordelen dat die onregelmatigheden elke andere veroordeling verhinderden; dat verzoeker in een tweede onderdeel waaraan hij het opschrift "De redelijke termijn" geeft, stelt dat de kamer van beroep bij de bestreden beslissing bevestigt dat niet binnen een redelijke termijn uitspraak is gedaan, maar dat die omstandigheid alleen in aanmerking behoeft te worden genomen voor zover verzoeker door het verstrijken van de tijd niet meer zijn rechten van verdediging heeft kunnen doen gelden ten aanzien van de ten laste gelegde feiten, dat de kamer van beroep, hoewel zulks het geval was, besluit dat het overschrijden van de redelijke termijn geen beletsel heeft kunnen opleveren voor de uitoefening van zijn rechten van verdediging, wat een contradictie is, dat het overschrijden van de redelijke termijn een passende rechtzetting vereist, die ertoe dient te leiden dat afgezien wordt van het uitspreken van een straf van welke aard ook; dat verzoeker in de uiteenzetting van dit tweede onderdeel aanvoert dat het begrip redelijke termijn alleen geldt als de verjaringstermijn niet verstreken is of als er geen verjaringstermijn is, dat een termijn van vier à vijf jaar voor het terugvorderen van een ten onrechte betaald bedrag over de periode van 1998 tot 1999 onredelijk is, dat de beoordeling van de vraag of de redelijke termijn overschreden is, afhangt van de termijnen die ter zake gelden, dat de verjaringstermijn voor de terugvordering van ten onrechte betaalde bedragen twee jaar is, wat bijzonder kort is, dat het Grondwettelijk Hof, toen nog Arbitragehof, in

zijn arrest nr. 28/93 van 1 april 1993 gesteld heeft dat voor dit soort geschillen een snelle beslechting vereist is, dat de Raad van State termijnen van achtenveertig, vierentwintig, achttien en zelfs zes maanden als onredelijk heeft bestempeld, dat de rechten van verdediging met voeten getreden zijn doordat meer dan vijf jaar verstreken is tussen de laatste ten laste gelegde feiten en de beslissing van het comité van de dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van 29 oktober 2004, dat hij thans, meer dan tien jaar na dato, terwijl hij is blijven vragen dat mondonderzoeken die deze naam waardig zijn uitgevoerd zouden worden en dat de foto's die naar de ziekenfondsen gezonden zijn, onderzocht zouden worden, zulke onderzoeksdaten niet meer kan verrichten, dat hij voor zijn verdediging alleen kan beschikken over de schriftelijke gegevens die hij nog kan terugvinden, dat de aantekeningen die in het medisch dossier zijn gemaakt slechts een samenvatting zijn van de symptomen en de aandoeningen vastgesteld tijdens het geneeskundig onderzoek, en niet volledig zijn, dat bepaalde dossiers niet meer kunnen worden ingekeken en sommige archieven vernietigd zijn of tegelijk met de praktijk verplicht overgedragen zijn, dat het Hof van Cassatie in een arrest van 16 september 1998 geoordeeld heeft dat "de volledige uitoefening van de rechten van verdediging voor de beklaagde niet meer gegarandeerd kan worden ingeval de redelijke termijn overschreden is wanneer het verstrijken van de tijd het voor hem onmogelijk maakt om onderzoeksdaten à décharge te laten uitvoeren of om de bewijsmiddelen aangebracht door het openbaar ministerie of de burgerlijke partij daadwerkelijk te betwisten", dat uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie blijkt dat de gevolgen van het overschrijden van de redelijke termijn zich doen gevoelen op het stuk van de bewijsvoering en dat het Hof als beginsel gesteld heeft dat de gevolgen van de schending van het vereiste van de redelijke termijn tenietgedaan moeten worden, dat dit tenietdoen afdoende moet zijn en in casu moet leiden tot de weigering om een straf van welke aard ook uit te spreken; dat verzoeker in een derde onderdeel, waaraan hij als opschrift geeft "Het recht om te beschikken over de faciliteiten vereist voor de voorbereiding van zijn verdediging, om bijgestaan te worden door de raadsman van zijn keuze", stelt dat de kamer van beroep de feiten bewezen acht op basis van de overweging dat de onderzoeken nauwgezet gevoerd zijn, terwijl hij getuigenissen overgelegd heeft waaruit blijkt dat de onderzoeken niet beantwoorden aan de criteria van klinische onderzoeken die op ernstige wijze uitgevoerd zijn door beoefenaars van de tandheelkunde "zodat uit die onderzoeken niet kan worden afgeleid dat de ten laste gelegde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan en nog minder extrapolatie aanvaardbaar is", dat "op een billijke basis gehoord worden, veronderstelt dat elke partij over de redelijke mogelijkheid beschikt om haar zaak uiteen te zetten op voorwaarden waardoor ze niet in een situatie verzeilt waarin ze duidelijk in het nadeel is ten opzichte van haar tegenpartij, alsook over het recht om

de stukken van het dossier dat op haar betrekking heeft in te kijken om ze eventueel te kunnen weerleggen", dat de raadsman van verzoeker met zijn brieven van 9 juli 1999, 23 juni en 20 december 2000 bij de verwerende partij geklaagd heeft over de summiere aard van de mondonderzoeken die haar inspecteurs uitgevoerd hebben, dat de medische stukken die aan de verzekeringsinstellingen bezorgd zijn en door hen nooit geweigerd zijn, meer overtuigingskracht hebben dan zulke onderzoeken, dat, doordat hij nooit op regelmatige wijze opgeroepen is, hij nooit over de faciliteiten beschikt heeft die vereist zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging en dat de onredelijke termijnen bijgedragen hebben tot het verlies van het bewijsmateriaal waaruit zou blijken dat de verstrekkingen waarvoor getuigschriften zijn afgegeven wel degelijk gedaan zijn;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord in verband met het eerste onderdeel stelt dat het middel steunt op schending van de rechten van verdediging en de nietigheid van de beslissing van het comité, doordat verzoeker niet door de auditeurs gehoord is kunnen worden overeenkomstig artikel 141 van de voormelde gecoördineerde wet van 14 juli 1994, zoals die wet gold toen de beslissing genomen is, dat die kritiek niet gericht is tegen de beslissing van de kamer van beroep, in verband waarmee verzoeker toegeeft dat ze een administratief rechtscollege is, dat hij toegeeft dat hij door datzelfde rechtscollege gehoord is, dat hij geen enkel belang heeft bij het vorderen van de nietigverklaring van de beslissing van het comité die door de kamer van beroep vernietigd is en dat het middel niet-ontvankelijk is voor zover daarin niet de beslissing van de kamer van beroep wordt bekritiseerd; dat de verwerende partij in verband met het tweede onderdeel primair stelt dat het de bedoeling van verzoeker is de Raad van State te verzoeken de feiten in concreto te onderzoeken zoals zulks door de kamer van beroep is gedaan, terwijl zo een middel niet valt binnen zijn bevoegdheid als cassatierechter en de Raad zijn eigen beoordeling van de feiten niet in de plaats mag stellen van die van de beroepscommissie die als rechter met volle rechtsmacht uitspraak doet; dat de verwerende partij subsidiair stelt dat "die termijn ingaat, niet op de eerste dag van het onderzoek, maar op het tijdstip dat de betrokkene beschuldigd wordt en/of dat hij ertoe gehouden wordt maatregelen te treffen om voor de verdediging van zijn belangen te zorgen", dat de redelijke termijn in casu ingegaan is toen de dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle verzoeker om uitleg heeft gevraagd, dat wil zeggen op 1 augustus 2003, dat dit mutatis mutandis het standpunt is dat het arbeidshof van Gent in zijn arrest van 8 oktober 2003 heeft ingenomen, dat als de Raad van State zou oordelen - quod non - dat de redelijke termijn overschreden is, de Raad zich dan nog zou moeten uitspreken over de gevolgen die uit die constatering moeten worden getrokken,

terwijl in de regelgeving niet wordt aangegeven wat die gevolgen in dit geval zijn, dat niet zeker is dat de kamer van beroep de terugbetaling van de ten onrechte betaalde bedragen niet meer zou kunnen vorderen, dat het Hof van Cassatie immers in een fiscale aangelegenheid voor recht verklaard heeft dat "in geval van een veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring de hoofdelijke gehoudenheid tot betaling van de ontdoken belasting krachtens de artikelen 458 WIB en 73 sexies van het BTW-Wetboek van rechtswege werkt" (Cass. 15.10.2002, T. straf.; 2004, blz. 122) en dat het middel bijgevolg niet-ontvankelijk is; dat de verwerende partij in verband met het derde onderdeel verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing waarin geoordeeld wordt dat de ten laste gelegde feiten bewezen zijn en besluit dat, aangezien geen enkele juridische kritiek geformuleerd wordt ten aanzien van de beslissing van de kamer van beroep, het middel niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat verzoeker in een "synthesememorie" in verband met het eerste onderdeel antwoordt dat de verwerende partij zich ertoe beperkt vast te stellen dat de regelmatige procedure in het stadium van de kamer van beroep het volledige proces geldig maakt, dat die redenering niet gevolgd kan worden, dat "het Europees Hof voor de rechten van de mens weliswaar hoofdzakelijk tot doel heeft een eerlijk proces te garanderen, maar daaruit niet voortvloeit dat het geen belangstelling heeft voor stadia die aan de procedure ten gronde voorafgaan (zie EHRM, Salduz tegen Turkije, nr. 36391/02, 27 november 2008, uitgesproken met eenparigheid van stemmen in de grote kamer, § 50)", dat "het Hof daaraan toevoegt dat artikel 6 een rol kan spelen voordat de zaak bij de bodemrechter aanhangig is gemaakt als en voor zover het feit dat dit artikel aanvankelijk niet nageleefd is de eerlijkheid van het proces ernstig in het gedrang dreigt te brengen (Imbrioscia tegen Zwitserland, 24 november 1993, reeks A, nr. 275, § 36)", dat "de verwerende partij zichzelf een wettigheidslabel toekent onder het mom van formalisme", dat ze toegegeven heeft dat de rechten van verdediging geschonden waren, maar daaruit niet de passende gevolgtrekkingen maakt, dat artikel 41 van het Europees Verdrag als volgt luidt: "Indien het Hof vaststelt dat er een schending van het Verdrag of van de Protocollen daarbij heeft plaatsgevonden en indien het nationale recht van de betrokken Hoge Verdragsluitende Partij slechts gedeeltelijk rechtsherstel toelaat, kent het Hof, indien nodig, een billijke genoegdoening toe aan de benadeelde" en dat de motivering van de verwerende partij niet als afdoende kan worden beschouwd; dat verzoeker in verband met het tweede onderdeel primair antwoordt dat de overschreden termijnen die uit processtukken blijken geen betrekking hebben op de feiten, dat hij verwijst naar de naleving van het Europees Verdrag voor zover daarbij een redelijke termijn wordt opgelegd, dat de verwerende partij de voorgeschiedenis verwacht met de juistheid van de feiten, "zijnde de handelingen die

zijzelf heeft overgehouden als tenlasteleggingen, welke tenlasteleggingen verband houden met gingivectomieën die wel of eventueel niet uitgevoerd zijn"; dat hij voorts, subsidiair, stelt dat het oordeel van de verwerende partij "dat de redelijke termijn in casu ingegaan is toen de dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle verzoeker om uitleg heeft gevraagd, dat wil zeggen op 1 augustus 2003 (aangetekende brief ook gestuurd naar het adres Boulevard de la Dodaine 30 te Nijvel, terwijl zijn woonplaats al gevestigd was in het Groothertogdom)" in tegenspraak is met de stelling die de kamer van beroep verdedigd heeft in de beslissing die ze op 8 december 2006 genomen heeft en die weergegeven is in arrest nr. 180.097 van 25 februari 2008, dat ze daarin immers oordeelt dat "de redelijke termijn gerekend moet worden vanaf de kennisgeving van het laatste proces-verbaal houdende vaststelling van strafbare feiten, omdat vanaf die datum genoegzaam bekend is welke beschuldiging geuit is", dat de redelijke termijn in casu dan ook berekend moet worden vanaf 18 oktober 2000 (kennisgeving van de processen-verbaal van 25 mei 2000 en 18 oktober 2000), en dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat de redelijke termijn ingegaan is op 1 augustus 2003; dat verzoeker in verband met het derde onderdeel stelt dat "de verwerende partij van oordeel is dat hetgeen mevrouw AWAD doet wanneer zij een gingivectomie beschrijft niet met een gingivectomie overeenkomt", dat dit gegeven niet volstaat als bewijs dat verzoeker op dezelfde wijze handelt en hetgeen hij doet bijgevolg evenmin met een gingivectomie zou overeenkomen, dat de verklaringen van mevrouw AWAD alleen voor haarzelf gelden en dat daaruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker er bijgevolg niet toe gekomen is "aan te tonen dat ook maar één gingivectomie uitgevoerd is waarvoor een getuigschrift is afgegeven tijdens de volledige periode waarin de strafbare feiten gepleegd zijn", dat dit standpunt des te minder aanvaard kan worden daar de verwerende partij uitdrukkelijk toegeeft dat de beschrijving die verzoeker geeft van hetgeen hijzelf doet "met een gingivectomie overeen kan komen", dat de verwerende partij erkent dat deze mogelijkheid bestaat maar, ondanks twijfel niet aarzelt om de ten laste gelegde feiten bewezen te verklaren op basis van verklaringen van vier patiënten en die vaststelling door middel van extrapolatie uit te breiden tot tweehonderd veertien verstrekkingen, dat de verwerende partij zich ertoe bepaalt aan te voeren dat de kamer van beroep erop gewezen heeft dat er geen grond bestaat om te twijfelen aan de bekwaamheid van de artsen-inspecteurs die de patiënten en de verstrekte verzorging onderzocht hebben en dat de nauwgezette vaststellingen van de artsen bovendien grotendeels bevestigd worden door de patiënten wat de verstrekte verzorging betreft, dat zulks klaarblijkelijk niet het geval is, aangezien verzoeker zijn verweermiddelen nooit op dienstige wijze heeft kunnen laten gelden; dat het Europees Hof voor de rechten van de mens in verband met de bijstand van een raadsman van eigen keuze in arrest-

Salduz, arrest-Panovits en arrest-Soykan (EHRM, Salduz tegen Turkije, 27 november 2008, uitgesproken met eenparigheid van stemmen in de grote kamer; EHRM, Panovits tegen Cyprus, 11 december 2008; EHRM, Soykan tegen Turkije, 21 april 2009), opnieuw bevestigd heeft dat vanaf de voorbereidende fase het recht bestaat op de bijstand van een advocaat en dat dit recht onbeperkt geldt tenzij er dwingende redenen bestaan die geval voor geval aangetoond dienen te worden, dat het Hof van Cassatie in zijn arrest van 11 maart 2009 instemt met het principe dat artikel 6, lid 3, c), van het voormelde Verdrag vanaf de voorbereidende fase van een strafproces van toepassing is, terwijl het Hof er daartoe van uitging dat de bepaling alleen van toepassing was in het stadium van de bodemprocedure, dat wel degelijk de procedure in haar geheel onderzocht dient te worden en dat het recht vermeld in artikel 6, lid 3, c), één van de aspecten is die samen het begrip eerlijk proces vormen, dat het Hof in de zaak-Salduz onderstreept heeft hoe belangrijk het stadium van het onderzoek is voor de voorbereiding van het proces, doordat het bewijsmateriaal dat in die fase verzameld is, bepaalt binnen welk kader het ten laste gelegde strafbaar feit op het proces onderzocht zal worden (§ 54); dat het Hof eveneens opmerkt dat het toeziet op het halen van de doelstellingen die met artikel 6 worden nagestreefd, inzonderheid dat de autoriteiten die het onderzoek voeren en de vervolging instellen en de beklaagde over dezelfde wapens beschikken (§ 53); dat het Hof eraan herinnert dat niet uit het oog mag worden verloren dat het Verdrag niet dient "om theoretische of denkbeeldige rechten, maar om concrete en daadwerkelijke rechten te beschermen" en dat het recht om daadwerkelijk door een advocaat te worden verdedigd deel uitmaakt van de fundamentele aspecten van een eerlijk proces (§ 51) en dat in casu dus artikel 6, lid 3, c), van het Verdrag, gelezen in onderlinge samenhang met artikel 6, lid 1, geschonden is;

Overwegende dat in casu de beslissing van het comité van de dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van 29 oktober 2004 dateert; dat het beroep op 25 februari 2005 binnengekomen is bij de kamer van beroep; dat de kamer van beroep, die ingesteld is bij artikel 24 van de programmawet II van 24 december 2002, houdende wijziging van artikel 155, § 2, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994, bevoegd was om van dat beroep kennis te nemen; dat de zaken die aanhangig waren bij de kamers van beroep ingesteld vóór de inwerkingtreding van de wet van 13 december 2006 houdende diverse bepalingen betreffende gezondheid ambtshalve overgedragen zijn aan de nieuwe kamers van beroep, met toepassing van artikel 112, § 1, van laatstgenoemde wet, vervangen bij artikel 261 van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen I (zie *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2594/001, 50); dat de kamer van beroep een administratief rechtscollege is dat in laatste aanleg uitspraak doet en tegen de beslissingen waarvan

beroep kan worden ingesteld bij de Raad van State (zie inzonderheid *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2594/001, 44);

Overwegende, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, dat verzoeker ten onrechte tegen de kamer van beroep inbrengt dat ze niet besloten heeft dat in de zaak geen oordeel meer kon worden geveld en geen beslissing meer kon worden genomen betreffende de terugbetaling, doordat de kamer toegaf dat de rechten van verdediging niet nagekomen waren voor het comité van de dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zijn argumenten voor de kamer van beroep heeft kunnen doen gelden en dat die kamer zich met kennis van zaken over de gelaakte tekortkomingen heeft uitgesproken; dat het eerste onderdeel van het midden ongegrond is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat de kamer van beroep in verband met het verloop van de procedure besloten heeft dat "de termijn niet redelijk is", maar dat ze over de vraag of de ten laste gelegde feiten zich hadden voorgedaan wel uitspraak kon doen omdat de rechten van verdediging in casu niet geschonden waren; dat de kamer van beroep aldus voorbijgegaan is aan het vereiste van de redelijke termijn opgelegd bij artikel 6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, welk vereiste losstaat van de verplichte eerbiediging van de rechten van verdediging; dat het tweede onderdeel van het middel gegrond is;

Overwegende, wat het derde onderdeel van het middel betreft, dat verzoeker, in het verzoekschrift waarmee hij de zaak bij de kamer van beroep aanhangig heeft gemaakt en in de conclusie die hij ingediend heeft in antwoord op die van het RIZIV, enerzijds kritiek heeft geuit op de wijze waarop de diensten van de verwerende partij het onderzoek hebben gevoerd en anderzijds uiteengezet heeft in welk opzicht de uitkomst van dat onderzoek geen grond opleverde om te stellen dat hetgeen hem ten laste gelegd werd, bewezen was; dat de kamer van beroep, om de redenen die ze in haar beslissing uiteenzet, geoordeeld heeft dat het onderzoek correct gevoerd was en dat hetgeen verzoeker ten laste was gelegd dan ook als bewezen diende te worden beschouwd; dat in de bestreden beslissing evenwel niet wordt aangegeven in welk opzicht de argumenten die verzoeker aangevoerd had, ondervangen zijn en dat, daarenboven, het dossier op basis waarvan de kamer van beroep uitspraak heeft gedaan niet de elementen bevat van het onderzoek dat door de diensten van de verwerende partij is gevoerd; dat het derde onderdeel van het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De beslissing d.d. 8 juni 2009 waarbij de kamer van beroep ingesteld bij de dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering de terugbetaling van 9.128,36 euro ten laste van Robert DAOU beveelt, wordt vernietigd in cassatie.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden overgeschreven in de registers van de kamer van beroep en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de in cassatie vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt naar de anders samengestelde kamer van beroep verwezen.

Artikel 4.

De kosten, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op elf mei tweeduizend tien door:

Mevr.	DAURMONT,	kamervoorzitter,
de HH.	LEWALLE,	staatsraad,
	HOUYET,	staatsraad,
Mevr.	LAUVAU,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

K. LAUVAU

O. DAURMONT

GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.